

24.6.2010

MEDDELELSE TIL MEDLEMMERNE

Om: Andragende 1834/2009 af Konstantinos Lazaridis, græsk statsborger, om Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne og manglende overholdelse af princippet "ne bis in idem"

1. Sammendrag

Andrageren påpeger, at en fransk domstol har kendt ham skyldig i en sag, som en græsk domstol tidligere har frikendt ham i, og at han på grund af lakuner i EU's på området gældende retsakter nu står over for at skulle afsone en fængselsdom i Frankrig. Andrageren henviser i den forbindelse til, at Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne ikke giver EU's borgere sikkerhed for, at princippet om "ne bis in idem" bliver overholdt af medlemsstaternes judicielle myndigheder. Andrageren anmoder derfor Europa-Parlamentet om at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at denne alvorlige lovmæssige mangel bliver udbedret.

2. Opfyldelse af betingelserne for behandling

Andragendet opfylder betingelserne for behandling (fastslået den 23. marts 2010). Kommissionen anmodet om oplysninger (forretningsordenens artikel 202, stk. 6).

3. Kommissionens svar, modtaget den 24. juni 2010.

"Kommissionen har ikke beføjelse til at gribe ind i de enkelte medlemsstaters daglige forvaltning af strafferetssystemet. I dette specifikke tilfælde er det således udelukkende Frankrig og Grækenland, der er ansvarlige for den retlige vurdering af andragerens sag.

Kommissionen vil imidlertid gerne komme med følgende bemærkninger til Udvalget for

Andragenders orientering:

I EU fastsættes den bindende regel om princippet "ne bis in idem" i straffesager i artikel 54-58 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen. Denne bestemmelse er adskillige gange blevet fortolket af Domstolen, som især har fastslået, at frifindelser også har "ne bis in idem"-virkning i hele EU, for så vidt en ny retsforfølgelse ville vedrøre de samme forhold (se Domstolens dom af 28. september 2006 i sag C-150/05, Van Straaten).

Derudover har rammeafgørelsen 2009/948/RIA om forebyggelse og bilæggelse af konflikter om udøvelse af jurisdiktion i straffesager (EUT L 328 af 15.12.2009, s. 42) til formål at forebygge situationer, hvor den samme person er genstand for parallelle straffesager i forskellige medlemsstater, som vedrører de samme faktiske omstændigheder. Dette ville kunne føre til, at der træffes to endelige afgørelser vedrørende de samme faktiske omstændigheder, hvilket ville udgøre en overtrædelse af princippet "ne bis in idem". Medlemsstaterne skal gennemføre denne rammeafgørelse senest den 15. juni 2012.

For så vidt angår princippet "ne bis in idem", fastslås det navnlig i artikel 3 i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT L 190 af 18.7.2002, s. 1) under titlen "Obligatoriske grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre", at: "Den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat (i det følgende benævnt "den fuldbyrdende judicielle myndighed") afslår at fuldbyrde en europæisk arrestordre i følgende tilfælde: 2) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme handlinger af en anden medlemsstat, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning". Disse obligatoriske grunde til afslag forudsætter, at den fuldbyrdende judicielle myndighed er blevet underrettet om den tidligere dom, som mest sandsynligt ville blive påberåbt af den pågældende person eller dennes advokat.

Endelig hedder det i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at ingen skal i en straffesag på ny kunne stilles for en domstol eller dømmes for en lovovertrædelse, for hvilken han/hun allerede er blevet endeligt frikendt eller domfældt i en af Unionens medlemsstater i overensstemmelse med lovgivningen.

Konklusioner

Kommissionen har ikke kompetence til at foretage sig yderligere i sagen. Udvalget for Andragender kunne opfordre andrageren til at anmode om juridisk rådgivning om de tilgængelige retsmidler i henhold til fransk lovgivning."